

Tikiu, kad Seimo pirmininkas V.Pranckietis buvo nuoširdus, kai pasiūlė V.Landsbergi pripažinti faktiniu valstybės vadovu, 1990-1992 metais užėmusį Aukščiausiosios Tarybos-Atkuriamojo Seimo pirmininko pareigas.Tačiau Seimo vadovas neįvertino, kad buvęs jo studentas, o šiuo metu Seimo Valstiečių ir žaliųjų frakcijos seniūnas, brendo kitokioje aplinkoje ir todėl gali to nesuprasti.

Patys pasvarstykite. Gyveni sau be jokių rūpesčių kokiuose Naisiuose, tas kolchozas su visomis karvėmis ir žemėmis lyg ir tavo, nes kolchozo pirmininkas tėvas visų geriamas, vadinasi, jo vaikams kolūkiečiai irgi lenkiasi, stengiasi įtikti. Niekas kaip ir netrūksta nerūpestingai jaunystei. Ir staiga – bumt, visi kolchozų pirmininkai, agronomai ir kitokie specialistai jaunam studentui girdint pradeda piktintis, kad į valdžią veržiasi kažkoks fortepijono virtuožas Landsbergis ir grasina kolūkius išardyti. Esą leis visiems šiferį nuo karvidžių į savo kiemus išsitampyti, karves pajininkai turės išsidalinti – kam ragai, kam kanopos, o kam ir sprandinė. Kas laukia Lietuvos kaimo?!

R. Karbauskis nemelavo, kad su frakcija V. Pranckiečio nuomone nebuvo derinta. Kadangi žodis „frakcija“ bent jau šioje grupuotėje turi puikų sinonimą – „Karbauskis“, tai suprask, kad ši mintis be lyderio žinios nuskambėjo šventvagiškai. Seniūnas jau daro ir darys viską, kad frakcijoje kitokių nuomonių nebūtų ir jam, neabejoju, pavyks, kad dauguma atmes Seimo pirmininko iniciatyvą. Dėl to, kad tokia frakcijos sudėtis, na, tokia šiek tiek kolūkietiška. V.Pranckietis vyresnis už savo studentą, be to, dar ir mokslininkas, puikiai prisimenantis 1990 metų Kovo 11-osios, 1991 metų Sausio 13-osios ir kitų Lietuvai svarbių datų atmosferą, jau subrendusiu protu suvokė, kuris iš tuomečių politikų buvo kitų pakylėtas prisiimti atsakomybę už pasekmes. Ir tas žmogus tą atsakomybę prisiėmė. Galvoje turiu – ne už pigią daktarišką dešrą parduotuvėse.

Tikiu, kad nebūtų kaip lyderiai susvyravę ir dar keli garbūs Sąjūdžio kūrėjai, bet viskas baigėsi taip, kaip baigėsi. Istorijos nebepakeisi. Tuo metu reikėjo lyderio ir jis atsirado. Išsilaisvinimo kova be lyderio nieko verta, nes tokią kovą labai lengva būtų buvę užgniaužti, nes pasaulis nebūtų turėjęs to lakmuso popierėlio, pagal kurį galėtų spręsti, kas pas mus vyksta. Įvairių to meto veikėjų kalbos, kad buvo trys ar keturi lyderiai ir to vienintelio nebuvo, grašio nevertos, nes tada reiktų pripažinti, kad nebuvo vienintelio lyderio ir Lenkijoje (kažkoks elektrikas lyderiu būti negali), Čekoslovakijoje (dramaturgas), o Lietuvoje būdamas valdžioje muzikos ir meno profesorius esą tik batoną su kondensuotu pienu tevalgė. Kokie čia lyderiai? Apie ką mes čia dabar kalbame? Kokių velnių save apgaudinėjame, bandydami sumenkinti V. Landsbergio vaidmenį Atgimimo istorijoje? Kodėl to vaidmens pripažinimą turime derinti su jaunystėje kolchozų žalotu protu, nepripažįstančiu, kad tų kolchozų griovimas ir jam pačiam padėjo susirankioti geriausias

fermas ir derlingiausias žemes?

Dabar jau ne tariamai, kaip kolūkio pirmininko sūnui, o jau tikrai – sau. Pretenzija panašius pasiūlymus derinti su seniūnu man lygi pretenzijai derinti su tuo seniūnu ir Lietuvos stojimą į NATO, ES, o jeigu laiką nustumtume dar labiau atgal, tai galbūt sulauktume pretenzijos su juo derinti ir Nepriklausomybės atkūrimo klausimus. Gal ir ciniškai šaržuoju, bet argi ne apie panašius dalykus ir dabar kalbame? Pripažinti V. Landsbergį ar nepripažinti buvus faktiniu valstybės vadovu, ir kokia forma tai padaryti, kad būtų paisoma Konstitucinio Teismo nuomonės, turėtų būti daugeliui lyg ir suprantamas dalykas, nederintinas nei su V. Uspaskichu, nei su R. Paksu ar juos pekeitusiu R. Karbauskiu. Juk kalbame ne apie simpatijas ir antipatijas žmogui, batonų valgymą ar politines nuoskaudas, kalbame apie kilnesnius dalykus. Suprantu, R. Karbauskis yra verslininkas, įjungęs rankinį stabdį jis galbūt tikisi sulaukti nusižeminusio G. Landsbergio prašymo derėtis dėl tų senelio regalijų?

Na, tarkime, G. Landsbergio frakcija nebepurkštuoja, paremia visas R. Karbauskio iniciatyvas, nebekalba apie seniūno verslą Rusijoje, o Prezidentės D. Grybauskaitės pakvietimas apie tas regalijas pasikalbėti Prezidentūroje dar labiau sutvirtintų R. Karbauskio įsitikinimą, kad kompromisą dėl V. Landsbergio rasti galima.

O šventas naivume! Gali juk atsitikti ir taip, jog verslininkui R. Karbauskiui teks suprasti, kad derėtis dėl trąšų kainų yra vienas dalykas, o dėl kai kurių dalykų politikoje – kitas. Tiesiog niekas su juo gali nesiderėti, nes V. Landsbergio ir R. Karbauskio politinio svorio kategorijos labai skirtingos. Ką tada reikės daryti? Apkasai jau išrausti, V. Landsbergis eilinį kartą sutryptas. O jeigu tokiaime kontekste, neduok Dieve, vėliau papulsi į istorijos vadovėlius? Tada vėl teks, kaip ir dėl referendumo stojant į NATO, visiems aiškinti, kad aš taip nesakiau, kad mane ne taip suprato, kreivai ir šleivai interpretavo.

Todėl ir sakau: šis R. Karbauskio smūgis V. Landsbergio iš istorijos neištrenks, o štai smūgiuotojui ranka dar ilgai gali skaudėti.

Get real time update about this post category directly on your device, subscribe now.

B.Matelis. R. Karbauskio smūgis V. Landsbergio iš istorijos
neištrenks, o štai smūgiuotojui ranka dar ilgai gali skaudėti

[Subscribe](#)